

(ἀδίκως, ἀνωφελῶς) Πόντ. (Ἰνέπ.) Πῆγε κατὰ γρεμὸ (κατεστράφη) Ζάκ. Ἔπισα ἔς τὸν γκριμὸ ἰγὼ τῶρα (συνών. μετὴν προηγούμε.) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐποῖκεν ἄτον τοῦ κρεμοῦ καὶ τῆς φούρκας (ἄξιον διὰ κατακρήμνισιν καὶ ἀπαγχόνισιν) Πόντ. Ἐνας κουντὰ ἔς τὸν ἄλλον, σὰν τὰ πρόβατα ἔς τὸν γκριμὸ (ἐπὶ ὁμοιοπαθῶν) Θεσσ. (Δομοκ.) Ἐφτασε ἔς τὸ χεῖλο τοῦ γρεμοῦ (ἐπὶ μεγίστου κινδύνου) Πελοπ. (Οἶτυλ.) Τί γκριμὸ κἀν ἔτσι; (ἐπὶ ἀκατανοήτου συμπεριφορᾶς) Μακεδ. (Καστορ.) Φαίνεται μὲν ἐν γρεμ-μὸς (ἐπὶ μεγίστης δυσκολίας) Κῶς (Πυλ.) Μοῦ ἔφερε γρεμοὺς καὶ θάλασσες (ἐπὶ μεγάλων δυσκολιῶν) Πελοπ. (Λάγ.) || Παροιμ. φρ. Μπρὸς γκριμὸς καὶ πίσω ρέμα - βράχος - θάλασσα (ἐπὶ διλήμματος· συνών. μετὸ ἀρχ. «μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμονος») σύνθη.

Ἀδὰ γκριμὸς κ' ἐκεῖ γκριμὸς, ἔς σὴν μέσην καταρράχτε (συνών. μετὴν προηγούμε.) Πόντ. (Οἶν.) Ἐμπροστὰ βαθὺν καὶ ἀποπίσ' κρεμὸς (συνών. μετὴν προηγούμε.) Πόντ. (Κοτύωρ.) || Παροιμ.

Βόγηθα μι, νὰ σὶ βογηθῶ, | ν' ἀνιβοῦμι ἔς τοῦ γκριμὸ Στερελλ. (Σιβίστ.)

Ὅπρσιονς θέλ' τσακ'ζμό, ἄς πάη ἔς τοῦ γκριμὸ (ἐπὶ τῶν ἀκολουθούντων κακῶν τακτικῶν) Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Αἰνιγμ.

Γέρω-γέρω ἀγρεμὸς | καὶ ἔς τὴ μέση θάλασσα
καὶ ἀπάνου ἔς τὸ τουρλί | κάθεται χρυσὸ πουλλί!
(ὁ λύχνος) Πελοπ. (Μάν.)

Ἀσπρα ἄλογα ἄλωνίζον, | ἡ σαρωματοῦ σαρώνει,
ὁ γρεμὸς τὰ κατεβάζει, | ἡ σακκούλα συμμαζεῦει
(ὀδόντες, γλῶσσα, λάρυγξ, κοιλία) Πελοπ. (Κάμπ. Λακων.) || Ἄσμ.

Ποῦ ἔναι γρεμὸς, νὰ γρεμιστῶ, ποῦ ἔναι φωτιά, νὰ δώσω,
ποῦ ἔναι μαχαίρι, νὰ σφαῶ, νὰ κακοθανατώσω;
(μοιρολ.) Κρήτ. (Σητ.)

Μηλίτσα, ποῦ ἔσαι ἔς τὸ γκριμὸ τὰ μῆλα φορτωμένη,
τὰ μῆλα σου λιμπίστηκα, μὰ τὸν γκριμὸ φοβοῦμαι
'Ἰων. (Κρήν.)

Ποτὲ ἔς τὸ νοῦ ἔν ἡαλ-λα τέτοιο κακὸ νὰ γίνῃ,
νὰ πέσω πάνω ἔς τὸ κρεμ-μὸ τσαὶ σκίζα νὰ μὴ μείνῃ
(μοιρολ.) Κάρπ.

Πῶς θὰ τὸ β-βάλουμ-μέσ' ἔς τὴ γῆ, ἔς τὸμ-μανρι-
σμένον Ἀδην,
πού ν' ἀψηλὸς σὰν ἐγκρεμνός, βαθὺς σὰν δὲ πηγὰδι!
(μοιρολ.) Νίσυρ.

Ἀι μὲν Πανδέλεμονα, ποῦ εἶσαι μέσ' ἔς τὰ κρέμ-μη,
βλέπε το τὸ πουλλάκιμ-μὸν ἔς τὴ θ-θάλασσαμ βοὺ μβαίνει
Νίσυρ.

Θωρεῖς τον τὸν ἀμάραδο σὲ τί γρεμὸ φντροῦνει!
Τὸν τρῶν τὰ λάφια καὶ φοφοῦν, τ' ἀγρίμια κ' ἡμερώνουν
Κεφαλλ.

Θὰ πάρον γέρον τὰ βουνά, τὰ γρέμια θὰ ροντήσουν,
ἴσους μοῦ δώσουν γιαιτρικό, γιὰ νὰ σὶ λησμονήσουν
Σάμ.

Ὅπριος γροικᾶ τσι κοπελιές καὶ θέλει ν' ἀγαπήσῃ,
κάλλια δὸν νὰ βρεθῇ κρεμνός, νὰ πάη νὰ τσούρῃσῃ
(= κρημνισθῇ) Κρήτ.

Γρεμνὰ ἔναι μᾶς οἱ τόποι μας, λέσκες τὰ χειμαδιά μας
(λέσκα = κρημνῶδες ἔδαφος) Κρήτ.

Ἀμε ἔς τὸ γρεμὸ γρεμνίσουν, | μὰ γὰ λόον μὸν δὲν ἦσαν
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ποίημ.

Χωρὶς γόγγυσμα καὶ ἀντάρα
παρὰ κείνη μοναχά,
ὅπου ἐκάναν μετὴν κάρα
μετὰ τὰ στήθια ἔς τὰ γκριμνὰ

Δ. Σολωμ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀπό γκριμοῦ 3, γκριμ-
μιστοῦρα, λέσκα, πέτακα, στεφάνι. 2) Βρα-
χώδης τόπος, συνήθ. κατὰ πληθ. οὐδ. Ἰων. (Φώκ.) Κίμωλ.
Κρήτ. Πάρ. Σέριφ. Σκῦρ. Τῆλ. Χίος (Ἐγρηγόρ.): Ἦτανε ὅλο
ἀνγκρεμνὰ, ἀβράχια καὶ τὰ μέρεψε (ἐπὶ ἀγροῦ) Κίμωλ. Τὸ σφα-
χτὸ βράχωσε ἔς τὰ γκριμνὰ (βράχωσε = ἐνεκλείσθη εἰς
βράχους) Σκῦρ. Τσι βάλαν καὶ σποῦσαν γκριμὰ Φώκ. Τὰ
γκρεμνὰ τὰ ἔχω φυτολοημένα λάχανα Σέριφ. 3) Μέγας λί-
θος μὴ αὐτοφυῆς Κίμωλ. Κύπρ. Χίος (Καρδάμ.) Πισπιλ.
κ.ά.): Μετὸν πόδαν τοῦ ἐσκοῦντησεν ἔναν κρεμ-μὸν καὶ
τὸν ἐκύλησεν κάτω κ' ἐσκοῦντησεν πολλοὺς Καρδάμ. Θὰ
σοῦ σύρω ἔναν κρεμὸ αὐτόθ. Ἐσυνέμ-μουν κρεμ-μὸς Κύπρ.
Μ' ἔπιασαν μετὸς κρεμ-μὸς καὶ κοντέφασιν νὰ με σακατέ-
ψουν Καρδάμ. Κονβάλησα γρεμνὰ καὶ τὰ ἔκαμα τοῖχοι
Κίμωλ.

Β) Μεταφ. 1) Καταστροφή Κ. Παλαμ., Δεκατετράστ.,
89: Ποίημ.

Ἔς τὰ τραχιά μονοπάτια, ἔς τ' ἀκρωτήρια
τοῦ συντριμμοῦ καὶ τοῦ γκριμοῦ μέ πατε;

2) Καταρράκτης Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς ἀνωτ. τύπ. πολλαχ., ὡς
'Αγκρεμνός Εὐβ. (Βίταλ. Κονίστρ.) Κόττινος Κρεμ-μὸς
Κύπρ. Φυρρός Ἐγρεμνός Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ.) Χαλα-
σμένος Ἐγρεμνός Κῶς. Τοῦ Χασάνη Κρεμνός Εὐβ. (Ὀκτον.)
'Απ' δὴ Κέιμινος Σαμοθρ. Κρεμ-μοὶ τ' Ἀλουποῦ Κύπρ.
Γρεμὸς τοῦ βίρου Ἐρεικ. Ἐρτά Γρεμνὰ (Ἐρτά = γυρτά)
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τοῦ Ἐσμοῦ ὁ Ἐγρεμ-μὸς Κάλυμν. Γρε-
μὸς τοῦ Ρουμάνου Παξ. Καλ-λάρη τὰ Κρεμ-μὰ Κάσ. Λου-
κᾶ Κρεμ-μὰ Χίος (Πισπιλ.)

γκρεμόσυκο τό, ἐνιαχ. κριμὸς'κον Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γκριμοῦ καὶ σῦκο.

Σῦκον ἀγρίας συκῆς ἐκφυομένης εἰς ἀπόκρημνον τόπον.
Πβ. τοπων. Γκριμοῦ σ'κιά Ἰμβρ.

γκρεμοτόπι τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκριμότοπος.

Κρημνώδης τόπος: Τὸ κάστρο εἶναι ἀπάνω ἔς ἓνα γκρι-
μοτόπι.

γκρεμοτοπιὰ ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γκριμότοπος.

Ἀπόκρημνος περιοχὴ ἐνιαχ.: Μᾶς πῆγε ἀπὸ τὴν γκριμο-
τοπιὰ καὶ τσακιστήκαμε Λεξ. Δημητρ. Τὸ βουνὸ αὐτὸ εἶναι
ὅλο γκριμοτοπιές αὐτόθ. Συνών. γκριμοτόπι, γκρι-
μότοπος.

γκρεμότοπος ὁ, Λεξ. Δημητρ. κρημνότοπος Λεξ.
Μπριγκ. γρεμνότοπος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γκριμός, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρεμνός,
καὶ τόπος.

1) Τόπος κρημνώδης ἐνθ' ἄν.: Μὴ τσιμάρεις, μουρέ, γιὰτι
εἶναι γρεμνότοπος ἐπὰ (τσιμάρω = προχωρῶ εἰς τὸ χεῖλος
τοῦ κρημνοῦ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γκρι-
μίλα 1. 2) Τόπος, ὅπου ἔχουν κατακρημνισθῇ τινὲς
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

